

Vladimír Antonov

O metodách bioenergetické diagnostiky a bioenergetické terapie

© V. Antonov, 1990

Na začátku uvedeme některé aspekty vzájemných bioenergetických vlivů mezi lidmi, vlivů úplně obvyklých, nezávislých na tom, zda o nich lidé vědí nebo ne.

Vztahy rodičů a dětí, učitelů a žáků, nadřízených a podřízených, manželů, naše sympatie a antipatie ve společnosti atd., všechno je to do značné míry určováno bioenergetickými charakteristikami účastníků těchto situací: zvláštnostmi vyzařování proudů energie z organismu a tím, jak jiné organismy vyzařování přijímají.

Lidé se mohou bioenergeticky rozlišovat řadou příznaků, z nichž nejpodstatnější jsou:

nadbytek nebo deficit bioenergie v organismu,
bioenergetická hrubost nebo naopak jemnost,
stupeň čistoty bioenergií nebo jejich znečištění jako následek různých onemocnění, nesprávného způsobu života nebo nepříznivého vnějšího působení, vývojová úroveň určitých bioenergetických center organismu (čaker) a to, které v daném okamžiku dominují.

Bioenergetická nadbytečnost organismu nemusí svědčit o zdraví určitého člověka, jak se někdy lidé domnívají. Na příklad akutní stadia mnohých onemocnění jsou charakteristická intenzivním vyzařováním bioenergií, které způsobují onemocnění druhých lidí. Stejně tak může člověk vyzařovat škodlivé energie při agresivních emocích. Jediným způsobem rozlišení bioenergií zvláště podle kvalitativních ukazatelů je jejich hodnocení senzibilů, kteří v sobě rozvinuli schopnost vnímání širokého spektra vyzařování. Na příklad někteří senzibilové mohou hodnotit stav druhého člověka (včetně přesné diagnostiky onemocnění, hodnocení stavu čaker, meridiánů atp. dokonce podle oděvu nebo libovolného předmětu, který tento člověk používal a na kterém zůstala jeho bioenergie.

Bioenergetický deficit je nejčastěji možno pozorovat u oslabených nemocných, u malých dětí a rovněž u těch lidí, pro které je charakteristický požadovačný vztah k ostatním lidem, ať je to konkrétní člověk nebo společnost jako celek. Takové chybné etické zaměření nutí jejich nositele, že se cítí stále nešťastní. Styk s nimi bývá obyčejně těžký, neboť ze strany člověka, který "chce", lze pozorovat tak zvaný "bioenergetický vampirismus", který se může uskutečňovat dokonce na velkou vzdálenost. Pomoci těmto věčně nešťastným "vampírům" je možno pouze tak, že přeorientujeme jejich spotřebitelský vztah ke všemu a ke všem na aktivní tvůrčí životní postoj, jinak

řečeno, změnit jejich nectnost vyžadovat lásku k sobě ve snahu darovat svoji lásku ostatním lidem a celému světu.

Nejdůležitějším mechanismem, který uvádí bioenergie do pohybu, jsou emoce. Proto etická sebekontrola a schopnost kontrolovat a řídit své emoce za pomoci metod psychické autoregulace umožňuje člověku, aby se naučil neškodit ostatním svými neharmonickými bioenergetickými zásilkami nebo přitahováním energie k sobě. (Poznamenejme, že úmyslný i neúmyslný "bioenergetický vampirismus" nepřináší "vampírovi" úlevu. Organismus s nerozvinutými čakrami nemůže udržet tímto způsobem získanou energii a ta se rychle rozptýlí. Čakry hrají roli bioenergetických akumulátorů. Jestliže jsou rozvinuté a v pořádku, jsou i tak téměř vždy plné energie.)

Když mluvíme o vzájemném bioenergetickém působení mezi lidmi, nelze pominout otázku sexuálního styku. Při pohlavním aktu dochází mezi partnery k intenzivní energetické výměně. Přitom se stejně snadno předávají jak energie čisté, zdravé, léčivé, tak i hrubé, škodlivé a patogenní. Závěry necht' si vyvodit čtenář sám.

Bioenergetickými faktory jsou vyvolány mnohé případy sexuálního nesouladu, jako je impotence a zkrácení pohlavního aktu u mužů, frigidita a anorgasmie u žen. Konkrétními příčinami mohou být nedostatečně rozvinuté a znečištěné čakry (především svádhišťhána), "vampirismus" partnera jako následek jeho eticky zvrácené lásky, t.j. "lásky" k sobě, snaha získat pro sebe, ne darovat svoji lásku druhému. Značnou roli může hrát rovněž nesoulad partnerů z hlediska hrubosti a jemnosti jejich bioenergií. Z toho mohou pocházet poruchy v bioenergetice organismu toho partnera, který má jemnější (t.j. dokonalejší) energetiku. Sexuální styk potom může kromě poruchy zdraví vést také k pohlavní chladnosti až k odporu k partnerovi nebo dokonce k sexu vůbec. Mluvíme-li o neslučitelnosti zvláště energií svádhišťhány, podotýkáme, že jestliže u ženy je tato energie hrubší než u jejího partnera, může to být příčinou rychlé ejakulace u muže jako následek dráždivé činnosti takové energie na jeho svádhišťhánu. Takže příčiny pohlavního nesouladu je možné hledat nejen u muže, jak tomu obvykle bývá, ale i u ženy. Uvedené příčiny pohlavních poruch mohou být odstraněny jógovými metodami.

Všechny výše uvedené příklady jsou určeny k tomu, aby ukázaly rozmanitost a složitost tak zvaných "běžných" problémů vzájemného bioenergetického působení mezi lidmi a také aby ukázaly, jak je důležité mít je na zřeteli. Ve většině případů ke styku dochází, aniž by jej účastníci kontrolovali a uvědomovali si příčiny následků.

Existují však oblasti, kdy člověk vědomě používá znalosti o bioenergetice a řídí se jimi. Jednou z nich je léčitelství.

Léčitelství sestává z bioenergetické diagnostiky a bioenergetické terapie. Pojďme o jejich základních formách.

Nejjednodušší varianta bioenergetické diagnostiky, kterou senzibilové obvykle začínají zdokonalovat své umění, je diagnostika pomocí ruky. Základem je skutečnost, že tělo každé živé bytosti včetně člověka je obklopeno energetickým polem, tzv. "kokonem". (Používá se také termínu "aura", ale tímto slovem se označuje i řada jiných jevů. Proto je lépe pro

přesnost používat termínu "kokon", který zavedl Juan Matus.) Toto energetické pole je utvářeno životní aktivitou všech tělesných buněk, přičemž hranice "kokonu" a hutnost jeho vnitřní energie zobrazují zdravotní stav organismu. Hranice "kokonu" člověka se nachází obvykle asi 50 cm od povrchu těla. Ale u oslabeného pacienta bývá blíže tělu a je obtížné ji rozeznat. U člověka s vysokou bioenergetickou aktivitou může být vzdálena od těla 2 i více metrů.

Téměř každý se může naučit hranici "kokonu" pociťovat dlaní, vnímat hustotu prostředí, t.j. pohybovat jí jakoby ve vzduchu, který se změnil v hustou, průzračnou tekutinu, bránící pohybu.

Potom začínáme lehkými vlnivými pohyby přibližovat z dálky dlaň k pacientovu tělu. V určitém okamžiku se dlaň dotkne neviditelné překážky, hranice hutnějšího prostředí. A to je kokon. Pohyb rukou uvnitř kokonu vyvolává v dlani pichlavé pocity a jako by jí vanul energetický "vítr".

Jakmile se naučíme přesně určovat hranici "kokonu", přistoupíme k další etapě výuky. Nyní budeme hranici ohmatávat kolem celého těla. Je-li člověk zdravý, hranice se bude nacházet všude ve stejné vzdálenosti od povrchu těla. Je-li nemocen, proti nemocným částem je možno pozorovat vypoukliny nebo prolákliny. Vypoukliny odpovídají tělesným oblastem s patologicky zvýšenou bioenergetickou aktivitou, prolákliny označují aktivitu sníženou.

Tato metoda pomáhá určit i latentní (skrytá) stadia nemocí a rovněž ohniska pomalu probíhajících chorob, o nichž nemocný nemusí mít ani tušení.

Tak se můžeme naučit přesně určovat dokonce i tak malá ohniska chorob, jako zubní kaz, nebo dokonce obvyčejný vřídek, skrytý oděvem.

Tento a další způsoby používáme také u zvířat a rostlin.

V některých případech (např. při velkém "kokonu") je výhodnější diagnostikovat ne podle jeho hranice, ale podle změn hustoty a jiných charakteristik energetického pole uvnitř kokonu. Přitom se dlaň léčitele pohybuje paralelně s povrchem pacientova těla. Mnozí senzibilové používají pouze tuto metodu. Jestliže má pacient dobře rozvinuté čakry, léčitel pociťuje jejich pole a to činí tento způsob nepoužitelným.

Mimořádně, přes syntetický a někdy i vlněný oděv je veškerá bioenergetická diagnostika obtížná nebo nemožná.

Druhý, složitější způsob bioenergetické diagnostiky je spojen s takzvanou "jasnovidností", tj. viděním energií, které obvyčejný zrak nevnímá. Někteří lidé mají tuto vlastnost vrozenou, ale prakticky všichni mohou získat tuto schopnost jako výsledek systematického cvičení rádžajógy.

Pacientovo tělo můžeme zkoumat pomocí energetického pole mezi svými dlaněmi, a tím si ulehčíme osvojení této podoby jasnovidnosti. Upozorňujeme, že jasnovidnost tohoto druhu neznamena vidění očima, ale přímo vědomím, které je nejlépe soustředit za svým tělem nebo v meridiánu čitríní.

Vědecké chápání tohoto jevu je možné, přijmeme-li tyto tři postuláty:

1. Celý vesmír je mnohorozměrný.

2. Lidské vědomí je schopno pronikat do hlubin mnohorozměrného vesmíru díky speciálnímu tréninku v rádžajóze a buddhijóze a bezprostředně poznávat různé prostorové rozměry. (Někteří lidé mají tyto schopnosti vrozené. Můžeme to hodnotit jako realizaci zkušeností z minulých životů.)

3. Vědomí má energetickou povahu. Individuální vědomí je nositelem vnímání sebe sama a sebeuvědomování, při čemž se vyvíjí a mění se kvalitativně i kvantitativně (tj. množstvím své "masy"). Nerozebíráme zde termín "společenské vědomí", který má zcela jiný význam.

Vulgárně materialistické myšlení, které dominovalo v naší zemi v posledních desetiletích, přivodilo v hovorovém i vědeckém slovníku faktické ztotožnění dvou zcela odlišných pojmů — "mysl" a "vědomí" — což bylo brzdou pro rozvoj psychologie a věd s ní souvisejících. (V sanskrtu "manas" a "buddhi".)

Nebudeme zde vysvětlovat metody rozvoje vědomí a jasnovidnosti. Uvedeme pouze, že tato cesta vede přes zjemnění emocionální sféry, práci s čakrami a důležitějšími meridiány.

Ti senzibilové, kteří ovládají zmíněnou formu jasnovidnosti, mají možnost pozorovat u pacienta v nemocných částech těla temné (šedé nebo černé) energie, jejichž odstranění způsobí vyléčení okamžitě nebo po určité době.

Existují i složitější metody bioenergetické diagnostiky, než jsme popsali. Mezi nimi např. vytvoření obrazu ("fantomu") pacienta podle bioenergetické nebo jiné informace, při čemž se pacient nachází daleko od léčitele, který potom provádí diagnostiku. Je také možné přenést koncentraci vědomí k pacientovi nezávisle na vzdálenosti od něj a léčit ho. Lze také léčit bez stanovení diagnózy, o čemž se zmíníme dále. Nyní přejdeme k základním způsobům bioenergetické terapie. První a nejznámější je působení vlastní bioenergií vyzařovanou rukama (s přiložením rukou současně s masáží nebo na určitou vzdálenost od těla nemocného). Příznačným rysem této metody je výrazné využití energie, která byla nashromážděna v léčitelově těle.

Tento způsob má nedostatek v tom, že léčitel, který dá svou energii nemocnému, sám značně oslábne a škodlivé faktory mu mohou ublížit. Aby zahladil tento nepříjemný účinek, léčitel se potřebuje hned po složitém případě najíst a někdy se i vyspat.

K výdeji energie v menší míře dochází při jiném působení, které vytváří také lepší perspektivu pro další osobní zdokonalování léčitele. Tento způsob nevyužívá energie ze zásob organismu, ale energie vnější, kterou léčitel může propouštět přes své čakry, které hrají v tomto případě roli zesilujících čoček. Proud léčivé energie přitom prochází tělem léčitele zezadu dopředu. Léčení se provádí pod kontrolou jasnovidnosti. Obecným úkolem léčitele při takovém léčení je očistit pacientův organismus od temných energií ve všech dostupných prostorových rozměrech. Působení přes čakry může být spojeno s manipulací rukou a jejich energetickým působením. Podotýkáme, že oděv ze syntetického materiálu tuto činnost velmi ztěžuje nebo i znemožňuje.

Uvedený způsob dobře rozvíjí energetické systémy léčitelova organismu a rovněž ho učí součinnosti s projevy okolního mnohorozměrného prostoru.

Léčitelé, kteří praktikují tuto metodu, obvykle chápou nutnost připravit se a naladit se meditační modlitbou. Výsledkem bývá, že při léčení pocítují, že jejich organismus používá vnější síla vesmírné Lásky; sami se v těchto okamžicích stávají pouze svědky uskutečňujícího se tajemství.

Při získávání dalších zkušeností se léčitel přesvědčuje, že všichni nemocní nejsou vyléčitelní pouze metodou "promývání" proudem energie. To ho nutí hledat stále složitější způsoby působení, např. použití obrazových představ pro uskutečnění různých "chirurgických operací" v hloubi mnohorozměrného organismu člověka. Obrazy vytvářené léčitelovou osobní silou vůle v těchto prostorových rozměrech mají reálný účinek, což je potvrzeno okamžitou změnou stavu nemocného. (Proti nekompetentním nebo nezodpovědným zprávám, že hlavní roli v léčitelství hraje sugesce a autosugesce, přesvědčivě hovoří fakta o vyléčených zvířatech.)

Další metodou léčení těžce nemocných je společné úsilí dvou nebo více léčitelů. Při tom jeden z nich řídí průběh operace prostřednictvím jasnovidnosti a druzí plní roli "chirurgů".

Léčitelé, kteří dosáhli velkého mistrovství, jsou schopni provádět energetickou anestezii při složitých "fyzických" operacích (nikoli v představách). Někteří filipinští psychochirurgové uskutečňují bezbolestné energetické operace zaváděním svých rukou do těl pacientů bez chirurgických nástrojů (viz Příroda a člověk č. 12/89 str. 60).

Je důležité také pochopit, že infekční nemoci (na rozdíl od chorob, které jsou vyvolány energetickým nebo mechanickým poškozením) nemusí působením léčitele úplně zmizet, neboť mikrobi a viry při tom obvykle nezahynou. Avšak bioenergetická terapie v takových případech umožňuje: a) očistit organismus nemocného od následků ničivých mikrobiálních nebo virálních vlivů, b) dočasně odstranit nebo oslabit symptomy nemoci a c) zvýšit obranyschopnost organismu. Při infekčních chorobách je racionální spojit bioenergetické a lékařské metody.

Začínající léčitel také musí vědět, že pro něho může být nebezpečné usilovat o vyléčení některých nemocí, jako je rakovina a chřipky.

Uvedeme některá pravidla léčitelství, jež umožňují vyhnout se nechtěnému poškození pacienta.

Léčitel nemá požívat alkoholické nápoje, v krajním případě 24 hodin před léčebným zásahem. Bioenergie léčitelova organismu získává pod vlivem alkoholu vlastnosti, které vyvolávají nemoci (zevně se to projevuje jako energetický proud se šedivým zabarvením).

Léčitel, který je sám nemocen, se nesmí pokoušet léčit jiné lidi, protože by předal energetickou informaci o své nemoci pacientovi.

Léčitel nesmí působit na ty nemocné, kteří mají ve srovnání s ním značně jemnější energetiku, aby předešel poškození jejich energetického systému.

Léčitel, který požívá maso a ryby, nesmí působit na vegetariány, protože jejich energetika je zpravidla nesrovnatelně čistší a jemnější.

Léčitel nesmí v průběhu léčení dopustit, aby v něm vznikly záporné hrubé emoce a uspěchanost, nesmí v myšlenkách opouštět jedno jediné

přípustné téma: soucit s nemocným a hledání způsobu, jak mu pomoci. Jakékoli jiné myšlenky a emoce kazí a znečišťují energetické proudy, které z něho vycházejí.

Nedodržování uvedených pravidel může vést k poškození pacientova zdraví i tehdy, jestliže léčitelský zásah odstraní hlavní příznak.

Upozorňujeme rovněž, že domýšlivost, snaha o slávu a nadměrné obohacování léčitele nezdobí. Jestliže je požádán o léčení, nepochybně může počítat s materiální odměnou za svou nelehkou práci. Ta je spojena nejen s stálými energetickými ztrátami, ale i s bioenergetickým znečištěním od nemocných, které často přivodí onemocnění samotného léčitele. (Pro vlastní očistu doporučujeme začínajícímu léčiteli tyto metody: koupání v zimní přírodě, pročištění čaker a meridiánů, cvičení "latihan", "Pranáva" aj. a v některých výjimečných případech stejná cvičení po vypití silné kávy nebo čaje. Léčitel nejčastěji onemocní druhý den po léčebném zásahu.)

Jestliže se léčitel zdokonaluje ve svém umění a snese etické zkoušky, se kterými se na této cestě setkává, a také si udržuje nespokojenost se svou dosavadní vývojovou úrovní, potom se léčitelství pro něj stává překrásnou cestou duchovního zdokonalování.

(Slovo "duchovnost" pochází z evangelia: "Bůh je Duch" (Jan 4,24) a označuje blízkost člověka ke konečnému cíli jeho existence — Božské Dokonalosti, stupni, na němž dochází k rozvinutí nejvyšších lidských hodnot, jako je Láska, Moudrost a Síla. Prvním příznakem duchovnosti v člověku je šíře jeho lásky. Čím má člověk rozvinutější soucit, připravenost a způsobilost k aktivní pomoci druhým, čím vyšší kvalitu tato pomoc má, čím je člověk snášenlivější a lépe chápe problémy jiných lidí, čím více v sobě potlačil sobectví v takových projevech, jako je snaha o slávu a bohatství, agresivita, závist, podrážděnost, samolibost, násilí atd., tím vyšší je jeho duchovnost.)

Tím, že pomáhá ostatním, rozvíjí v sobě nezištnou lásku, ochotu k sebeobětování a rozšiřuje okruh znalostí v rámci mnohorozměrného světa včetně poznání podstaty člověka. Aktivní službou v sobě rozvíjí osobní sílu.

Použití metod rádžajogy a později buddhijógy v léčitelství pro zvýšení mistrovství souběžně s osvojením etických stupňů karmajógy a bhaktijógy a nabytím poznání (džňánajóga), umožňuje člověku přistoupit k nejvyšším formám léčitelství, jaké např. demonstroval Ježíš Kristus. Takový léčitel nemusí ani znát diagnózu, nepotřebuje posílat proudy energie nebo vytvářet obrazy chirurgických nástrojů... Stačí mu pouze, že ví s absolutní jistotou, že nemocný je hoden vyléčení a dotkne se ho svým božsky dokonalým vědomím.

Aby se to člověk naučil, je třeba nejprve projít stupni samadhi, nirvány a "krystalizace". (O tomto tématu viz publikaci Psychická autoregulace ve východní tradici, Brno 1990.) Nyní pouze krátce vysvětlíme význam uvedených termínů.

Slovo "samadhi" označuje emocionální stav blaženosti vyššího řádu, který člověk prožívá při prvních meditačních vstupech do vyššího prostorového rozměru. Nirvána je stav vědomí rozlitého ve vyšších prostorových rozměrech, doprovázený schopností pozorovat mnohorozměrný svět z jeho prvopočáteční hloubi. "Krystalizace" je proces pěstování "masy"

vědomí. (Dalším krokem v sebezdokonalování je nirodhi, kdy se správně "krystalizované" vědomí převádí do stavu "totální reciprocity", tj. do stavu "ne-já".)

Při tom je třeba chápat, že "krystalizace" může být správná a nesprávná. Správná "krystalizace" se uskutečňuje ve vyších prostorových rozměrech, nesprávná v hustších vrstvách stvoření. Nesprávná krystalizace umožňuje činit "krásné zázraky" a hrubě potlačovat vůli jiných lidí. Avšak stavy člověka, který má tyto schopnosti, nelze označovat jako blízkost Dokonalosti.

Poslední otázka, u níž stojí za to se v tomto článku zastavit, může znít pro mnohé paradoxně. A je potřeba vůbec léčit? Jestliže ano, ve kterých případech?

Už jsme říkali, že léčitelství je prospěšné pro léčitele. A je vždy prospěšné léčenému?

Vždyť každá nemoc je důsledkem toho, že člověk vyšel z ekologické harmonie. Ve většině případů je to následek porušení určitých etických pravidel, z nichž hlavní je Láska ke všem lidem, všem živým bytostem a konečně k celému mnohorozměrnému makroekosystému včetně nejvyšších forem vědomí.

Jinak řečeno, nemoc je obvykle člověku upozorněním, aby se v něčem změnil k lepšímu.

Jestliže léčitel bezstarostně pacienta vyléčí, často ho zbavuje nutnosti přemýšlet a měnit se.

Tak můžeme vyléčením těla poškodit duši. Nebylo by proto v mnoha případech správnější z počátku pomoci nemocnému pochopit příčinu jeho nemoci, nasměrovat ho k sebeléčbě a teprve potom, bude-li to třeba, pomoci vyléčit i tělo?

Samozřejmě, že na tyto různorodé a složité problémy nemůže být jediný "recept". Pravda bývá obvykle uprostřed mezi oběma krajnostmi. Vždyť ku příkladu i čistě "tělesné" vyléčení (tj. bez jakéhokoli vysvětlení a rad) někdy pacienti i svědkové přijímají jako impuls probouzející je z tupého spánku nevědomosti, jímž začíná hledání těch pravd, o nichž se ve škole neučili (např. umění léčitelství), aby tak sami uskutečňovali a rozvíjeli svůj potenciál Lásky.

Preklad: L. Bělousová